

ספר

כלי הרואים

מכבוד אדונינו מורנו ורצני הרב הגאון הקדוש המפורסם מוהרי"ר
צבי אלימלך האצ"ד דינאב זלוק"ל ז"ע. ומסך עליו הגהגות
ישרות ועוד איזה ליקוטים כחמדים אשר כמלאו מלאה הרב הקי' הר"ל.

הספר הזה כדפס כונה פעמים ולאשר הראשונים ספו חזו כדפס עהה מחדש
מסקל מכל אצני המכשולות והטעויות שנפלו צראשוכים כאשר עיכבם תחזינה
משרים.

הוצא לז"ה הדפוס ע"י מוה"י יעקב משה אמקרויט כ"י בשנת תרנ"ג בפרעמישלא.

יְקָרַמַת נֶבֶד הַמַּחְבֵּר

מֵעַתָּה אֲשֶׁר שָׁמַח אֵל לִנְי לְהַפִּיץ אֹרֶחַ חֹרֶמַת אֲחִי; הַגְּמֹחַן סִקְרוֹת נִסְפָּרִים
סְחַדְפִּסְחִי מֵאֲשֶׁר הָיוּ נִכְחָצִים חַיִּי אֶחָ עַל זֶה פִּקְחִי עִי כִּי סָכַת
הַסְפָּרִים אֲשֶׁר כִּדְפְּקוּ כִּנֵּר עִי לִנְי מִוְרֵי זֵ"ל סָפּוּ סִמּוֹ וְעַלֶּה בְּלִנְי לְחַדֵּשׁ
אֲדָרַס נִיחַר סָאֵחַ לְנִקּוֹת וּוּחַסֵּם עִצְרִפְלִי הַטְעִיּוֹת אֲשֶׁר כָּפּוּ פִּכִּימוֹ וְנִכִּיר לְבָן
וְחַיִּי לְהַאֲבִיחַ סִכְכָּזַר עִוֵּה יַעֲקֹב מִשִּׁדָּה אֲמִקְרִיּוֹת כִּי מוֹיִס דַּפֵּס פְּרִינְטִיּוֹשְׁלֵא
שִׁכְנָגָה עִי סוֹתָף נִדְנָר סִזָּה וְהַזִּיל זֶסֶב עִכִּיבֵי עַל כָּל הַאֲלֹחוֹת הַדְּפוּס .
נִרְךְ הִי מִיְלּוֹ יִיעֲלֵסוּ לְעַעֲלֵה לְעַעֲלֵה כַּעֲחִידָה סִעֲדָנֵר .

הַקִּי מִשִּׁדָּה שְׁפִירָא נֶבֶד סִמְסֵנֵר

(א) חזון עובדי' הנה כנר כסגנו נמקום אשר הכלפיד המילוק שבין חזון לנצחאל. כנצחאל היה לשון נייצ סמנים שהנניא שומע דינור חיתוך אוחיות השפפע עליו מלפעלי משליכ חזון הוא לי רחיייה פדואה החזה אוחיות הנצוא והחילוי הוא כי כשהנצוא' נלא דניבור לא תשמחי (כמיש הדע האלפין נפסוק כן יהי דברי אשר ילא מתי לא יסוב אלייריקי עיט) משליכ כשהנצוא' לא נאה דניבור רק נחוא' הענין לנניא יכילי האוחיות להלפיד בלירופי לחרי' (כאשר ישיבו נחשו) והנה כהננו ניסעי' חזון ישיעיהו בן אמוץ אשר חזה על יהודה וירושלים לריל הפסוק נאה לתרן נמה היחה הנצוא' לו נחזון לא נצוא' נמאמר לזה נא כמחרן אשר חזה על יהודה וירושלי' וכניכול השיי מחכה שיסובו ולא נחוא' חרי' רק על שונאיה' עיכ לא נחמרה הנצואה דניבור והנה נכאן יש לדקדק חזון עובדיה משמע שנחזון נאמרי' ותיכף אשר כה אשר יי וכו' וניל עיפ' הזהר וישלח קנפי' אשר נניא' הו נפלו על אנפיהו והתחלש חילאי' דילהון ולא הו וכלו לקיימי' על צוריי' דמלה מאן גרס לון דא בנין דכה נ כי נע נכף ירד יעקב והוא לונע על ירכו וכל איטון נניאין לא יכילו לקיימי' על מה דזמין קוביה למיענד ליי לפשו נר עובדי' נניא' דהוי גיורא דחמי' מסטרע דעשו דא קאים נקוימיה דעשו ולא אחלש חילי' וכו' עיפ' ממולא הדנר חרע להיו' הסמי' נע נכף ירד יעקב איחלש חיליהו דכל הנניאים שילאו מיעקב ולא יכלו לראות סוף נקמת הקנ'ה' שינקום נקמתו מיד עשו משליכ עובדי' הנניא שילא מעשו לא איחלש חילי'. והוא ראה סוף הנקמי' נעשו מה שלא דאו שאר הנניאי' (וממולא הדנר גי'כ השכיל וחדע שס כשהעיין גזר דמה שנענ ככף ירד יעקב גיה סנר כח החמנין דאדרייחא עיכ עובדי' שלא ילא מיעקב הי' מתחמדי' דאדרי' סהפני' ממה נניאים וכלכלס לתס ומי) וכוה יונח לנו חזוני' עובדייה הוא הנצוא' אשר ראה עובדיה משליכ שאר הנניאים לא יכלו לראות זה כאמור ובכדי שלא נסעה שהי' רק חזון ולא נצוא' ואיכ יוכלה היא להשתנות לכן החחיל היכף. כה אשר הי' וכו' אמרי' מעש. והוא אשר ויהי גי'כ (ג) הי' הויה (בניקוד אלהים) נמשכי הנצוא' מעולי' המחשני' היא הנייה הוייה בניקוד אלקים עד המלכות פולס המעש' להורות שהנקמי' כאלו כנר עשווי' ומוכנה היא היום אס נקולו השמעו (ג) לאדום נעלי' הפשב אמרו נצנצור אדום אכל יש להטובין למה לא נאמר עיל' אדוים ולדרכי' הכיל יונח שרמו הכתוב שהנצוא' הוא הולרכי' להאמר דוקא לאדום מעש היינו לעובדיה שהי' גר אדומי' כי נניא מניי יעקב לא הי' יכול להשיג כי נע נכף ירד יעקב וכו'

(ד) שמועה שמעט מאת ה' (ה) וציד בניים שלח (ו) קוטבו ונקודה עליה לשלחה ב הדג (ז) קטן נחתך בניים בזוי אתה סאד ודון שנמסכה לה השפע הזאת מיני' (אשר הוא הוי' בניקוד אלקי') שהיא חסד ורחמים ודינין ומעריין מיני' ונחשויו כירורי' השפפע למתי' משכ הוי' חילוף השס נליח ני'ש ומתפסד השס מילוי' חנקים נידויין גני' ליי'ר נמשך מזה אשר ליי'ר נבויים שלח ריל המלכות שנכל עולם יכוני' לגרי' כי גרי' גני' חוי' (עיין נמאורי' אוי'ר) וזה שאמרה אשר השפפע הזה הוא ליי'ר נבויים שלח נשלח נכל המלכויות שנכל עולם ומהס לכל מלכי' ארץ נעולם הזה ודוקא ליי'ר להיות ניקוד הנייה ניקוד לרי' נחשויה ליי'ר לשלוח נבויים דהיינו מהשפעי' הזאת יתעוררו פולס כאלו ליר שלוח אליהם שלא יעשו נאופן אחר כי נלמת שלח הענין לשרשי' נפקודת ילכות שמים לפקוד על מלכות הרשעי' ומהו דנר הנשלח (ו) קומו ונקומי' עלי' לו לחמי' הוא כפל לשון אך הוא הנכחי' למלכי' הגויים אין לורך לכס לשום פטולה דנה רק אהס התעוררו וקומוי' מלמטי' ונקומי' עלי' למלחמי' מלמעלי' ועיפ' פשוטו יל' שאומרי' הנצוא' שוועי' שוועי' ממה הי' מלח הי' ילכות חמי' וריל כל זמן שהכננתי' עולכס רק כל עמי' אהרן לא תחמללו קאחכסם אכל כעה שיוועה שמענו מלח הי' היינו החי'ם הנכפלים כניכול להשכס והשום השיי' לירורלו ואחס הנחחס אח עמי' אהרן ותתברו נחמי' דוקא לנפלי' מחורי' ועבדו' ול כי נבויים שלח קאי' עכ שמועה שמענו ריל זאת אשר שמענו אשר שלחמס ליר נכל הגויים לאמר קומוי' והנצוא' עלי' למלחמי' ריל על אמת הי' היינו על החי'ה אחס מתגרי' נס נחמחמכס הטמאה להנזיחס מחוריה' והוא נחמה הסמי' לעמוד ננד הי'יח דוקא לתמוס עמיהם נכחתי' וללוח ללמוד חממה גרוי' ולשוות הנכרים נכדי' לנכלס ויחורי' ונפרס מחורי' שנעיפ' וזאת העלי' נשלחת מלח אדום לככ ו.ו. הי' הוא המלחמי' עם החי'ה ולפי' עיכ היא הקדמי' לרעהס אשר הריעו ליצרות והתחלה הודעה עוכשי' מפלתי' הוא עפסוק הני' וירצה עוד עיפ' הדרך החיל' להיות ידוע כי חורי' שנכנח היא נחמי' שס הוי' אחרה שדתי'פ דיני' נללח מן הויה כי חורה שנעיפ' נאללי' מן החורי' שנכנח כמו ענלן מנח הני מילי' שנחורי' שנעיפ' ומפיך לה מן חורה שנכנח כמו מקנא הי'קנלתי' הן הדבורי' אשר נדבורח הוא נהעלס מתגלתי' הפלוגי' נטוק' עיכ חורי' שנעיפ' נקי' מלח הוי' והיא מלח הוי' הי'ת' זרח קונבא אשר ילוח אהרן ויאמר שמועי' שמענו מלחמי' הוי' שמוענו את אשר ידוע כמוד ללחמי' ולכלל החורי' שנעיפ' שהיא נללתי' מלח הוי' ולי'ר נבויים שלח שולס ליריס ושלומים אל הגויים לנכל את ישראל מחורה' שנעיפ' חורו כוכח מנחמו קומו ונקומי' עלי' (על החורי' שנעיפ' מלחמי' עיקר מלחמתי' ונכלל החורי' שנעיפ' חיו (ז) קטן נחתך נבויים. יש לפרס נפסל אשר קדמתיך אדום. הלא אהה נמספך נקוטן המספר שנכל הגויים שאין לך פוס אומה סהתי' קטנות המספר כמו אדום (שהוא גני' יא טמא סמח אלק

(ה) ולי'ר נבויים שלח כיו גי'כ סיפור (מדת) המלכות לנניא שקינלי' השפפי' הנקמי' מיני' עמי' הזי'א ותזה נעטך אשר ליי'ר נבויים שלח והוא דהנה ידוע דניי' רחמים רק דדינין ומעריין מינה עיכ היא הוי' רחמים בניקוד אלקים נגורה . והנה האין נחשויו משהיה (חסד) אלקים הוא נסוד אוי' הוא האלקי' כי נהחמלק אוי' נלחמות איה ני'ש הוא מלפן גני' שי' והוא גני' אלקיים נמילוי' יודיין והנה אחרה שנמסכה לה השפע הזאת מיני' (אשר הוא הוי' בניקוד אלקי') שהיא חסד ורחמים ודינין ומעריין מיני' ונחשויו כירורי' השפפע למתי' משכ הוי' חילוף השס נליח ני'ש ומתפסד השס מילוי' חנקים נידויין גני' ליי'ר נמשך מזה אשר ליי'ר נבויים שלח ריל המלכות שנכל עולם יכוני' לגרי' כי גרי' גני' חוי' (עיין נמאורי' אוי'ר) וזה שאמרה אשר השפפע הזה הוא ליי'ר נבויים שלח נשלח נכל המלכויות שנכל עולם ומהס לכל מלכי' ארץ נעולם הזה ודוקא ליי'ר להיות ניקוד הנייה ניקוד לרי' נחשויה ליי'ר לשלוח נבויים דהיינו מהשפעי' הזאת יתעוררו פולס כאלו ליר שלוח אליהם שלא יעשו נאופן אחר כי נלמת שלח הענין לשרשי' נפקודת ילכות שמים לפקוד על מלכות הרשעי' ומהו דנר הנשלח (ו) קומו ונקומי' עלי' לו לחמי' הוא כפל לשון אך הוא הנכחי' למלכי' הגויים אין לורך לכס לשום פטולה דנה רק אהס התעוררו וקומוי' מלמטי' ונקומי' עלי' למלחמי' מלמעלי' ועיפ' פשוטו יל' שאומרי' הנצוא' שוועי' שוועי' ממה הי' מלח הי' ילכות חמי' וריל כל זמן שהכננתי' עולכס רק כל עמי' אהרן לא תחמללו קאחכסם אכל כעה שיוועה שמענו מלח הי' היינו החי'ם הנכפלים כניכול להשכס והשום השיי' לירורלו ואחס הנחחס אח עמי' אהרן ותתברו נחמי' דוקא לנפלי' מחורי' ועבדו' ול כי נבויים שלח קאי' עכ שמועה שמענו ריל זאת אשר שמענו אשר שלחמס ליר נכל הגויים לאמר קומוי' והנצוא' עלי' למלחמי' ריל על אמת הי' היינו על החי'ה אחס מתגרי' נס נחמחמכס הטמאה להנזיחס מחוריה' והוא נחמה הסמי' לעמוד ננד הי'יח דוקא לתמוס עמיהם נכחתי' וללוח ללמוד חממה גרוי' ולשוות הנכרים נכדי' לנכלס ויחורי' ונפרס מחורי' שנעיפ' וזאת העלי' נשלחת מלח אדום לככ ו.ו. הי' הוא המלחמי' עם החי'ה ולפי' עיכ היא הקדמי' לרעהס אשר הריעו ליצרות והתחלה הודעה עוכשי' מפלתי' הוא עפסוק הני' וירצה עוד עיפ' הדרך החיל' להיות ידוע כי חורי' שנכנח היא נחמי' שס הוי' אחרה שדתי'פ דיני' נללח מן הויה כי חורה שנעיפ' נאללי' מן החורי' שנכנח כמו ענלן מנח הני מילי' שנחורי' שנעיפ' ומפיך לה מן חורה שנכנח כמו מקנא הי'קנלתי' הן הדבורי' אשר נדבורח הוא נהעלס מתגלתי' הפלוגי' נטוק' עיכ חורי' שנעיפ' נקי' מלח הוי' והיא מלח הוי' הי'ת' זרח קונבא אשר ילוח אהרן ויאמר שמועי' שמענו מלחמי' הוי' שמוענו את אשר ידוע כמוד ללחמי' ולכלל החורי' שנעיפ' שהיא נללתי' מלח הוי' ולי'ר נבויים שלח שולס ליריס ושלומים אל הגויים לנכל את ישראל מחורה' שנעיפ' חורו כוכח מנחמו קומו ונקומי' עלי' (על החורי' שנעיפ' מלחמי' עיקר מלחמתי' ונכלל החורי' שנעיפ' חיו (ז) קטן נחתך נבויים. יש לפרס נפסל אשר קדמתיך אדום. הלא אהה נמספך נקוטן המספר שנכל הגויים שאין לך פוס אומה סהתי' קטנות המספר כמו אדום (שהוא גני' יא טמא סמח אלק

אלף יקדל

יקרא) ולא הקשה לך מנביל כי שנפר שמה ופי' קרא שמה נבל כי שם נבל יי' וכו' ופי' אל חקשה לך מחו"י כי לא נאלו בכלל אומה נפי' מאלו ירשו ישראל את ארלם כי נכנסו לכלל יהודים להיחם חושני פנים ושואני מים הגה ינרד לפי"ז נפבוק עיב קרא שמו ארום קלי קרא על ג (ח) זדון לכך השיאך הקנייה שהי"ח קרא שמו כך שהי' נקרא עשו גורל המכפר

וקרא שמו ארום שהי' נקטנות המכפר מכל הגוים (ואל חקשה לך מח"ס כי ח"ס לא נקרא נשם אומה רק צניו יקראו לאומות כי"א שם נפי'ע) הגה אמר הנביא נזה שאתה רואה אשר קטן נתיצד (במכפר) צגוים מזה חרע כי צנאי אהת מאלוד יחרת הכל האומות

ובהעמיק עוד הגה קצן נתיחך צגוים נקראי את שמך ארום מכפר הקצן שנכל הגוים צנאי אהת מאל נהקדים משאריו"ל אהת קרוואין ארום ולחן ארוי"ע קרווין ארום והקשו נחוס' דלדרנה צגיא מרביני' מתינת הארום גם הארוי"ע ותיירו ארום לא יקרא אלא לישראל אכל הארום יקרא גם לארוי"ע (ובחנו חכמי האמת כי ארום צני מיה הוי' נאלפין) והנה עשו אמר הלעיטני נא מן הארום וכי נכתב חכר וי ענ כן קרא שמו ארום מלא וי קשה למה נא יקרא לו ארום ג"כ חכר וי אך הוא נכדי שלא יקרא לו שם כזה שהוא צני מיה (ואמ"א עמיה יקרא) ופי' צנאי אהת האירד הגה קראתיך ארום השם הקצן נמכרם ארום הי' מהרואי להקטיין ציחר להיות חכרו' אך צנאי אהת מאירד אהת צנאי מלקראך נאחיון מאל

ויש לפרש עוד הגה קצן נתיחך צגוים אמרו נמדדש אלוף מנדיאל אלוף פירם יום שמתך לרסינות נראה לרי אחי נחלוס היום מתך מנדיאל. אמר עוד מתך אהת נתקש לארום (כי אהת מנדיאל הוא פירי'ס) והגה קחיון כמה מלכיס היו אהת זה אך הכורי לרפי'ס דרוחן עשפחות הלחוסים מלכו ככרד ודיינו חחלי' מלכו המלכ"י משפטי' חמנע ואחי' משפחה עלוה כמה מלכיס ואחי' משפחת יתח עד שנלכו המלכ"י מנדיאל ואחי' כעת כל מלכיסים הם משפחה האחרונה עפירי'ס והנה הנבואה נאמרי' לדוד אחרון אמר הגה קצן נתיחך צגוים הגה כנר נתיחך הקצן שנמשפחות הגוים שנכר משפחתך העשמי' הקטנה והלעירה וכן הגי' עיחך צנאי אהת מאירד וינן ג"כ על דרך המדדש למה נקרא שמו צירם שהוא עמיד לפרדים (לשון ערימה וצנור) (כי"א לפרו"ח לשפוך) תבוריות למלך המשיה אמר רי לוי העשה בשלחון אחד נרומי שהיה מנזון תמור"י של אצוי נראה לו אליה נחלוס אמר לו אנתמי מנעלמי'ס ואת מנזון ופי' צנאי אהת מאל כיון שאהת הקצן ומוכן אהת ומחוי' להחזיר תמור"יות למלך המשיה ואהת צנאי מאל היינו צנזן מנזון אולנדוחך

הפי'סן יסר זכור ונתעולל לרנע כאשה. כעת איני יודע ענין לו ואפשר מאל זה נאמי' מדדש עיב יהנה יקצן ינחמי' ינזוים. ריח נקנייה. וינרד צנאי אהת מאירד: (ט) זדון לנך השיאך יש לפרש דגה יכני' לנך הוא צנאי מדומים גילוי היסודות דלרא צנאי דוי' (פיין נמאורי' אור) דהיינו גילוי עיב סיג נרינוע יש נהן לנך אחיות מזה פשכיל וחדע אהר השפטי' אל ואם נשאר ננן נלציו. זיש זדון לנך השיאך להיות שנאלח מן שני לדיקים ילמך ורכק (סוס מאלו סבורות קדושים) עיב נשאר נלך נכע אצורי

להתגבר על אחיך ולפי'סן שפמן נחמי' צנאי. וליך נצור נעלם לך זדון לנך השיאך ועיב אהת השיאך ולא השיאך כי צנאי' השיאך נרנעו אישם אפי'ס ופי' היל הפעול: וירלי' עוד עפי'ס האמור צנאי' נרנעו רי'ס ומלך דלי'ס לא

מתינוני נמארי' מה כתיב צי' (ט) שכני בצנרי סלע. וגם נדךך כהסככל אולך לנאי חקר עמך לנאי דל קנייה דלל יסך עמו נמארי' וכי' פיין סס

עוד והוא שהשייח נקי לנאי של ישראל שלמים נמנסי' תחת ממלכת השר רק נשמתי' וחיותם מעלם חלקות כניסל ונלנ עיקר החיות כטרע עמילל האומות הנמנני' תחת השרים נקי שר של כל אומי' הלנ שלה חיש נכאל זדון לנך השיאך היינו השיאך השר שלך הוי' הפי'ס ואמך זדוין לנך ולא אהת סתם לנך השי' ויכל דהנה נתיקוני'ס קורי' לסי' שנאי' דקונייה והקסי' הכסא מתך הרי צנאי' תרומי' אהת דעשה צנאי' רלן העלי' וכמעל הזונה שהניא סס ומיחך נמחמילי' הי' מתחין לעשות רלן קונו' אכל נחר דענידו נרמי'יה חלקות נמלו מקדושתיהו ומרדו צנורי' הוא ונת זנאי' דהו' מנחין מקסרין לון והם עשו מלחן בענודי' זורי' קרבי' עמיד לנצרי' לון מן עמלמ' וכן הוא צנאי' כי מלל עיי'ס חיש זדון לנך השיאך רי'לי' הלנ שלך הפי'ס מה שהוא עושה צדוין שלל נלנן קונו' הוא השיאך להתגבר מאלוד על ישראל ואמך השיאך ולא השיאך היינו שאכני' קצן נחמי' חדון לנך השיאך (אחיו' השורש הם [הא] י"ש) היינו השיאך לחזיק מלנך ליי'ס: (פ) שכני נמנני' סלע אהת סוכר רק נהכחל סלע (נמנני' מלשון נצניה והכאה כמדי'א. והיתה אהת יארדס לי' י"ס למני'א שהוא לי' שנייה והכאה) דלמרו צנאי' ובה, ס דלמללל הכה עשה את הסלע לא הו' מרפי' ישראל צמורה שנכרס והו' נפקי' לכו מיין מתקין נלל קופיות. ולי'ס היו צנאי' לומדים טורה לשמה וזו היה נבל לנצרי' כח עשו וסי' כי כשהקול קול יפקנ מלנפך לשמה לי' חידים ידי עשו שולחות וכיה צני'ס פי' סימנן רכרס וכנפי'ס ישי' סלע. ודל סלע דלמחר צני' ודנרתם אל הסלע. ונתן מיני' חלי'ך דעשתדלי'ן נה לשמה כי עד היום מתך דעשתדל נה לשמה נפקין לי' מיין מתקין נלל טורה ועיקרי' סדכר רק ודנרתם אל הסלע דמור נעלמל' (סלעי' יטונה לעלכות רחיל' פיין נמאורי' אור) היא סוד טורה שנפי'ס) ונתן מיני' משלי'ב מי' שאינו מעתדל נה לשמה. עיקרי' הכאה על הסלע (פיין צנאי' דערב רב לינן נרנעו דכהה עשה על הסלע: ועד היום הן הגה לקון מנאירי' לורע ישראל לנלמ' מורה שנפי'ס: ומנצירי'ס כח מלכות הרשעה סגירד למורה שנפי'ס מלכות שמים לנפל את ישראל מחרס שנפי'ס. ולנלמדס חכמי' חילוני' וקרינו לפני' יי' אש ארה). סנה אורד סנני' אהת סכרי' (רק) נמנני' הקלי'ס רק נהכחל סלע. מנאירי' פי' שהוא נכלל ודנרתם אל הסלע הלמוד טורה לשמה ואמך שכני' (ולא שכין) נחופתת פי' כנר ידעם כי פי' צני'ס רופה למשננת הסכל מוסכל רלסון נקודס נלבו אמר זה משננת כל היס לעוכן מניד נמנני' סלע. ולפי' ספירוס סי' נכתננו לעיל חדון לנך השיאך. קלי' על ספי'ס. אמר ספי'ס. שכני' נמנני' סלע הוא עפי' פי'ס צנאי' יש רפי'ס מאלך נרנעו. רלל מאלך סמור (נמאירי') עס הרפה שלו (היינו סקי' רילי') וכזה אמר עליו ג"כ זדון לנאי' הפי'ס לעשו הוא ספי'ס לפי'ס שכני' נמנני' סלע כנר ידעם סק נקי' היסוד גי' פי'ס מאלך חלקות

עשאים. (וכיה זה לעומת זה שכן ריע (וכיה) עשיו עיט הוא השכין ריע ומה שמאריך נרעתי הוא הארכה דמיון האלוי וניצ תקלר כמו ושאר עיט יאלכל) ואחר שכניי ציוד רזיל נמשך (נעוהיר) לו הספעות המחשנה (היא הסיפה דמיון יזיר) נחגוי הבלז היה קלע דקדושי ואי קלע המטוקת אכן ממע ונמשך ההספעה ד אם תגביה (יא) כנשי' ואם בין (יב) ככבים שים קנך מש' אוריד' נא' ה' הסלע והוא מארי' נרעתי ה (יג) אם נגבים באו לך אם שרדי לילה אך נדמייתה דלא ינגבו דים אם כוצרים באו לך הרא ישאירו עורלות

מן הכנע של הפערכה הנה כאשר תמס אורידך הנה נאם יי אליך (וקחי נאם יי על פסוק של אחריי ניכ) מה חלמדי ארום כי תפלתך הוא ניכ נענע (כי נן דרבו ודרך הרשעיי עד לטפוט הכנ עשיי הטנע וכן הקטה פרעה את לנו. עד שהוכרח לומר יי הדיק חטטה מפני ישראל כי יי נלחם נהם נמלרים) איך חלמדי להיות דובר תפלה ההוא עשיי כנע אם נגבים נאו לך אם שרדי לילה המלחמה שנחת אליך להשמידך מעיט הארמה נאיה אופן נחת חליך

כנעו נחגוי הסלע הנה אומר כנעו דומי נחגי יי וירידי ארץ ויחפרט מרוים מן רומיה והוא כפסוטו עיר סיניחז ויחפרט ניכ נוקבא דיליה נקרא תריה כלענה רק נעוהיר כשהרשע מארי' נרעתי משך היסוד דמיון האלוי אז נקי רויס ועם ההספעה הרעה דמיון היוד הוא דומי' ומעמה חזין שהוא אומר מי וירידי מן דומי' שנתי לארץ. שהוא ליטו טושנ נרעתי אשר יחפרדו כל פועלי און וניצ קיום כי הנה לויג' יאנרו יחפרדו כל פועלי און (ואחיה מרוים לעולים יי) שהשיי יהיה מרוים אל העולים מלכותא קדישא והיה יי למלך על כל הארץ. ציוס ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד והאלילים כללי יחנוף ואת דום המעולה יעניר הארץ ציג אמן (יא) כנשאר נטר חיירי תשיט המחוסד כנשיר (נצוד נער היימי נס זקתי) לא אחר אם תגבה רק תגביה לאחריס עשנע דהנה מעיט ענביה תפילה ישראל ומעשיה הכוזים מעלה לרום רקיע והמקטרנ מקטרנ נמדורין ומעלי קול קטרנו עיין נגלאכטי הנה אחר אם תגביה את קטרני וקולי כנשאר הגיל. (יב) ככני' סיס קניך היסוד נקי כנע יורה כחן כיו סס הרי' וניצ אחיזה כנולי' הרי כוכב. גם המלכות קרלי' כנע זושא טוד העטרה הדנוקי נצריה (עין כיו נצאורי אור) הני אחר אפי' תגרו' חיו לשום קינך צין ככניס להפירד היסוד. ואחר כנאן קניך היינו נוקבא דיליה. כי היא הגורמי חיו להפירד היסוד (ולא אחר טעום רק שייס. החליו מודה על יסוד טקי' כנודע זה לעומת זה. גם יסוד נוקבא דקליפה נדעו נחליו על כן נדעו כחן חסרון החליו כנדי שיחפרדו כל פועלי און ולא יהיו נצייטרא) תמס אורידך נאם יי אחר נאם יי כנר דינר יי: וההוא אחר ולא יעשה ודנר ולא יקיימה ונכרחה שיקויס הדנר ציג

אם נדךך נגינה כמו הנננ הנה נמחחרת נלא ראות הנאכשר יראה נעל הנית ויענק ינדה הנננ אם שרדי לילה הנאכשר ציד חזקה נחנצ ומניח ואפילו יראה נעל הנית יירא לנפשו וישחוק. כי כנ אשר לליט ימן נעד נפשו הנה אחר על החלוקה הראשונה שנחה המלחמה עליך נדךך נגינה עיכ לא שמח אל לנך ופתחום יי תפתחך לזה השיג איך נדמייתה איך היית שותק ונרדס כיכ וזן עד אשר כילו כנב ולא ישאליו לך משחין צקיר ועל החלוקה הני ספלי שרדי לילה נחנצ ומניח והיית מוכרח לשחוק נה זה איט נענע כי הלא נענע השדדים ניכ אשר ינגבו דים מה שהוא די להס וישאליו כפיס על המלכה נמנזה ונימס ואחר עוד פלוקה ני אם נזורים נאו לך אפי'כ חטפוט שהוא נענע. שהלוחמים נאו עליך מנגד על הרים נגוהי' ואחיה היית נצחק נדמיון הנינר העומד נבונה האילן אחר אם הוא נענע הלא (גם הנולרים) ישאליו עולגות ואחיה לא היי לך ציוס אף יי שרדי ופניס ואך חלמדי כי הוא נענע נצייכ יאמרו כל נאי עולם אין זה כי אם יד יי עשמה זאת יעפיי. המחפרט לעיל על הטר הר המקטרנ הנה ענביה חיע כנשאר ומוטש אשר לעולם פוקן כי זה דרבו כל היום לנטב לנ נני ישראל נניוויו ללמוד חכמו' חילוניות ולשונות נכריס (ואומד שהוא נבונותם והכוונה) לעמן החימיקס מנחלת יי תורח אחת וירא תצננצ נצוימרו אדרנה שאיני זולה להטר תורה והוא הרשע עירוס כי הוא נחויכין והנחש היה ערוס) וכן נכל נמניו ונצוימתי' היא הכל להטר תורה כאשר יכירון וידעון הנאניני רוח והוא המשכיל לחיילותיו ולעמו על נזירות כללו שיהיי' נניס להחטיא את ישראל. והנה עייז יסגור שפלתו חמיו: בעולם וייקך הוא מהקדושי וקול קטרנו תפלה חיו חמיד זאת ועוד אחרת אשר היא

עפיי פסוטו. אם תגביה כנשיר הנכר ליטו מחיירא תמס עוף הפורח נבנה ממנו כי טולס נמוכים ממנו נעסיפתס והנעשל נאם חראה חיע נמחשלה יחירה נעיהז מכל התלבים ואם צין ככניס סיס קינך הייט כאשר חרלי' ניכ נעסיפת מערכת הככניס שמעשלתך נבנה מאד נחול' והסגור שלא יסודד חולך נמפרכה כפי הטנע תמס אורידך נאם יי נצאחמד פיו יח' כי אני חני הוא המשדר מערבות השמים: וככני השמים וכפיליסיס ואחר סיס ולא השים כי אדרנה ליווי הוא לו סיס קנך. כי יסכה יי עח למננה דוקא כשייסי ארום נבונה המול. אז יכדעו וישולו וכן היה נמלרים נעה נונה מול מערכתם נחול' מלה נחלי חדש נמילוי הגנני' לו נחגו למרעם ונני ישראל ילאו ציד רמתי' (יג) אם נגבים וכו'. הנה תפחה הפוטו עפיי פסוטו יאמר אחיה המגביה חיע נענע נחול' המערכה והנחל וסוגר אחר נדעתך שחין למעלי

הם מתכות ערב רב הנה הנה לכוז במלכותה כי לא ליי
הנה כי ננים זרים ילדו והשחרית נקרבך (ישראל) עם
עני וכל אשר קצוות חלקים יחפזון זרע קודש ננים לאל
פי הנה מלרפים כלרוף את הכסף ובחוכי כמחן את הנהג
כן הנה נמלך יי אין נהם
שם סג הנה נלדקתם יכללו ו (יד) אך נחפשו עשו נבשו מצאנו
נפסם ואת נפסות המלרפים ז (טו) עד הנבול שלחוך כל אנשי בריחך (טז) השיאוך
עמם לטובה ולתורה ולמנוה והאמים אזנס לשמוע דברי
חלקים חיים הנה עליהם ילמד ח (יט) הלא ביום הדוא נאום יי והאברתי חכמים מאדום
ועדן כולם לדיקים והסגנים ותבונה טרר עשו
ינדלו מקהל הגולה יהיו

לספורתו עם התלך שיהי שמחתו עלימה נחבול למנו ולמנו
יעשו ען נבנה וכו' ונא עם התלך אל המשמה שמח. הסם
כן ייבולאו אנשי שלמו טינס כחמד להרנות שמסו. אנל
מה יהיה נחמרתו וקוסו אין נס אחר נהם שהיה ידע
להנן דבר ממיד ושיעור הכמות
למתיך ישעו יחור אנשי
שמךך ישמו חזור ורשלה
ללחמך שיונעם לך: (יח) חסמך
וכי לילל אנל מה שיהי חסמך
הייט נסופך (כי חסמית כל
דבר היא קופי) אין נס נאמד
מהם תבונה שיער לך לחן

מה יהיה נסופך ע"כ אמר לטון ימיד ניו ומעשה חן
סימן רע לכל נני לחמתי וירנה עוד מחתך אין תבונה ט.
אין מי שיעין מי שיהיה חתמך לא היה מי שידע אשר חסם
הנענך עהמן ועלה נרוט זה מרדכי ותשם חסמך את עמרכי
על ניו חמך (יט) הלא ניום ההוא וכו' אמרו זיל אם
יאלמד לך אדם אין חכמה נאדום אל חממן שנאמר והאפדתי יע
חכמים מאדום (כשמש נכבש יע נהם חכמים נכחמה) יע
חורה נאדום אל חממן דחתי הלכה ושריה נזויים אין חורה
וקשה וכו' מי הוא הפז' ש'אמר שיש חורה נאדום אנל חסמך
כי הנה נישאר' אן שייכות רק חכמה החורה וע"י חכמת
החורה ית' נא השינס כל ענייני הנענייים שנמולס מעלי
החכמות נחכרות החילוניות והויס' ובנשר אדום שדעס
נחכמות החילוניות הנענייות ונבוי' נגלור חמך אדום כלשר
נפשי הערב רב נשישראל לזויית הישיפות למחליית עין הן
הנה החכמות החילוניות הולילו את דברי חורה לדברי חכמי
ובניו פנים נחירה שלא כהלכה נכרי נהכסים פסקוי החורה
עם הפכיות החילוניות שהולחי האומות אי"כ לפי סגרתם זה
אי"כ יש חורה חיו נאדום שהרי חכמי אדום המליוו אדום שנכלס
החורה ריה שנאמר נפסקוי החורה ו"כ ידע איש הטלד
יזרע ישראל שלא ייע נערך חכמי אדום נחכמה החילוניות
כי אין זה חלקם ע"כ נחכמות החילוניות חכמי אדום יותר
מחכמים כי הנה חילוניים והחכמות הנה חילוניות משאי"כ
ישאל ויש' אכ יאלמד לך אדם אין חכמה נאדום משאלה
לומר שנחכמות יחי ישראל מחכמים יותר מהם ללמד עומתי
הנעניות אל האין שנודאי אדום מחכמים ניותר נמומתי
הכיות הנעניות ואם יאלמד לך אדם יש חורה נאדום היינו
שחירה לומר שכל מה שהנליוו נחכמתם הוא הנאמר נחורה
אי"כ יש חורה נאדום אל חממן ומי שאומר כן אין לו חלק
נחורה יי הנה כל זה הוא שהרי חכמי אדום החורה מלונפת
עדיין נפפורי ומלונשים משאי"כ שניגלס השיי חור חכמה
הנענמה אזי יתנבלו כל החכמות החילוניות והיו כלין וכאפס
ורלחו כל הנעמים כי החורה היא דינור השיי ואין מנח
נשכנ האנושי נהשינה זולת מי שהשפיע לו השיי חור חכמתו
כפי נגז נשמה וריחה יוכל לקבל חכמת החורה רטן הקב"ה.
הנה יו"ם ההוי"א נני חכמה ונקי יו"ם ההוי"א היינו הנחירי
הנעלס (יו"ם הוא נחירות ההוי"א הוא הנעלס כי זה נליו
והוי"א נעלס) ועוד חקדים לך שם אלוה הוא לנעש הנשמה
סוד הכסות והשיי לעושי' כאשר מתפשט החרם משמעיית
הנוף המונע ההשני מתנעס נלונס הזול ועיין הלכות עשי'
דיון דלורייתא עיין נכמתי חרמי זול ונכוונת קיש שכל
המטה ח"ש נאלן נלרי' אדום ההוי"א כאשר ינעלה חור
החכמה העליונה הנחירות הנעלס יו"ם ההוי"א נחירות הנשאר

לחכמות והוא מאלר הנניו אלה לחיי עולם ואלה לחכמות
וכי הנה כל עם הקודש הלוה המולרף והמונרר והמכולי
יכר פי המלשין כי הן הנה קיימו את החורה מעוני ימרוט
ענורה וישו עננים ולא מללו מנוח ואפילו לא היתה חורתם
וענדותם כ"כ שלימה וזה נכורי הוא מוכרד הגלות והקחות
ועול השענוד והמון ערליס הקמים עלינו ועל חורתינו הנה
אמר השי"ת משס חורידך נאס יי שינכסל קטרונך ויאלר
לו השיי אס נננים נלו לך היינו חכמי נננים הנ"ל המתננני'
ננורתי' ננעל את ישראל חורה אס שדדי לילה נהחשיאם
נחמרה לילה חיו אס כל זה יע חקבנך על זרע קודש
היונקה הללו אי"ך נדמיתיה ולונה לא תקבנך הלא זה דרי"ך
כל היום נבקר נפוקס הלא יננו ד"ס הלא זה דרכם אנה
הקפדות לגניו הקקושה ייחיד מרדניית האחרים היינו
עשר דעשיה ודי' רינירה אשר עד שס אחיות קכרונ ה' לני'
הנה ע"כ נכדמיתיה אין לך עוד שיי' נני' נל' אס
עלרים נלו אין קסירות הנקבין נקי' ננר'ס הוי"א יאס מן היין
הממון (והייעלין יין יין אדום עיין נחאורי איר) והכונה
אס יע לך לקבנך שחיו יע אי"ך חנריות ש' זנות הלור
ישאירו עוללות (חיו ננים זריס) והיין הם הלא הם כילס
זרע נירך יי נ' קוס רד מהר מזה ונכול חפול לפנייה
(די) אין נחפשו וטי' יחפוש לטון חכירה וערמה כרו
וחחפש נאמר על פניו החחפש ונא נמלחמה ויאירי אן
היה מעליס ומסמיר ומעריס ננוריותו לעמוד נד הד' יכר
הרואה מרחה נכפליו לזויי שאני כבוד שלין רלויי נכהר
הדת וכהיום ננבו (נננו) מחכוכיו לפני כל כי ערוס
יערים הוא להפר חורה חיו (כו) עד הננול וכו' יארע
לך כמו האדם נעמ פכירתי שכל קינניו ויירדיו וליהניו
אינס מליון אחורי רק ע' הקנר ומשס חוזרין ייניחין ארתי
לדינים קשים ואין עוחר וכוותין אמר כן יארב נך הנב חותין
שהם נני נריר' נא יליון רק עד הננול ששס הנה נחונה
חליך ומשס ישעו ויניחוך לחרפות (כז) השייך וכו' זאת
ועוד אחרת יארע לך כיוו שאירע נהמן מני עכו שחק
מכונה היי נאחמה כלה נאשות העץ לנורכי ונא כ הנעב
העלה נעלמו הוא סננן ייחתי ויח' השייך ארון רנשי נני'ך
אשר השייך הם יכלו לך הם הנורמים ייחמך כרנע לאנד
כל זכר לך (יז) לחמך וכו' אמר עוד שיארע לו כמו שחירע
להמן עניי עשו לחמך ישמו חזור שיער לרפשות לחמך
הייט ספוריך כי ספר חמך לאוהניו כנוד עשור ורונ נניו
וכי ואף לא הניחה חסמך המלכה אל הניסחה כ' א אחתי
ונס נמיר אני קרוח לה עם הרלך ופיס עמך נדרי וכל זה
אינו שיה לי נכל עת אשר אני חורה את מרדכי היהודי וכו'
סנה אנשי שלמו נקשו לטום רפואה ומזור ללחתי היינו

י"ח הוא צניי חכמה. ויתגלה לנו ע"י שם אלוה נבגדיו
 צ"ה הוא סוד הנגד והנגז הדק של הנשמה שלא יהיה לנו
 הגוף נעבירות המוכנה ח"ש הלואי עלה הי"ם הנביד
 הנ"ל ואמר נלוי"י י"י ר"ג שיתגלה אור החכמה העליונה
 לישראל ויצינו שכל החורה הוא
 נלוי"י ולינה ענדרת רק
 משמחתי וישים ומלילות הקדש
 ולאשר יתגלה פנימיות התורה
 אז יאזרו מתחום שמיא כל
 החכמות מילוני"י אז והאזנת
 חכמים מאדרי וכי .
 והנה אמר חכמה מאדריס
 ותבונה עמר עשוי

(א) וחתו נבדרי תיסן
 עשו מקבל
 (ב) חכמם אחרי יעקב חכמך בושה ונכרת לעולם
 (ג) ביום עמך סנגר ביום שבות זרים חילו ונכרים
 באו שערי"ו ועל ירושלים ידו גורל גם אתה
 כאחד שהם

והכרה כוחת על עשו נכלתי השאיר להם סרדי ופליה. אמר
 זה הוא מחמת חסיד יעקב וכי' והוא נהקדם מי"ש בויאר
 הקדוש פי נח חז"ל ח"ה נשפחה לחתניד דינא נחייצית
 מדוה ותשנן קמיה על דלתאזידו מעלמא . ופי' מילי כד
 מסא יהוא זמנא דלורכיך לון
 ולא תלניו לבניה מערבי"ו .
 אכל אי תשניד נרו דינא עד
 לא מטי זמני"ו דלא תשתלים
 מובי"ו וכי' לית מדוה קמיה
 על דלתאזידו ולי תימא ח"ו
 עד לא מטי זמני"ו אמלי עניד
 נרו דינא אלא ח"ו נבדרי
 נישא לברעי"ו דהא קמיה לון
 עניד נרו דינא עד לא מטי זמני"ו אלא בני דמשחתי
 נהדי"ו דישאל לאנשא לון ובני עניד נרו דינא ורביד
 לון מעלמא בלא זמנא וכי' פי"כ הנה תרחי' חושה מעני"ס
 לישראל מחנה השם יחי' מן העולם לבגדי' חסי' לא תמלא
 סתחה ופסי' לא הגיע זמנה עדיין וי"ש למה כוחת לך אשר
 תכרת לעולם מעלי השאיר לך שלרית ועקב . אשר את מחס
 אחיך יעקב חכמך נושה חילו היית סתם רע לטמים לא פי'
 כי"כ לך כלה ונכרלה לאבדון מעלי סרדי ופליס אכל לפיות
 מחמת חסיד יעקב חכמך נושה [למען כל שצינו הכל שצנר
 החמם של יעקב הוא זה כי אין זה מדרך השייח המדעם על
 צרייתיו נשמות כי"כ לאומה שלימה כלה ונכרלה] ונכרת לעולם.
 אשר לא יהי' לך שם ושארית צנרין ואשר חכמך נושה. כי
 זה דרכם של בני אדם מחנכי"י נעמשה חכמיו חסמם שטי"ן
 לישראל ח"ו מהם אכל הוא הכל בעלמא וכן אמרו חז"ל
 שגם נמדקש ראשון שנחרט ע"י צנל היו משחתי"י להם ועמדו
 מנגד עד שרלו הנקמות האכזריות שעשו הארבי"י ונשחטו
 עמיהם ולכאורה ח"ו ניכר שהעלה היא מהם אכל לעמיד
 יתגלה קלוטם צננים וגם צנית שני ראה לא מה שכתבו ציוסי"ו
 שטי"סם עמד מנגד ציוס שנכנסו הגויים להיכל ולמראית עין
 לעק על החיל שלא ישרפו הנהימק אכל כל זה הי' לפנים
 ונערמה ראה לא רשעותו מדגרי חז"ל ותחננון כי הנה
 טי"סם הי' המלך מושל בעמו וכי' ס"ד שלא ישמשו חסיל
 נקולו אלא פי"כ כל זה לפנים ונערמה לרעות את הצדיקם .
 ויאר הגניא הרדי (כ) ציוס עמד מנגד וכי' הנה אשר
 ציו"ס עמד מנגד נמדקש ראשון שלא היית אהה המסדי
 רק צנל רק אהה עמדת מנגד לשמות ולראות בעסלי' עונלי
 ישראל ועזרת ושמתת נמלפתם ותמסרת וגזלתי את שלרית
 הפליטה ציוס שנות זרים חילו הוא נעקדש שני שמה
 היית העיקר המסדי. והנה כאשר צלתי את מן העיר ירושלים
 היית החומות הכרות ויגה ענין הם הזרים והנכרי"ם הם
 בני אומות שנחנכו מעשי"י הנה כל האומות פנו אל חילו
 לצח ציות אכל בני אומות הנכרי"ם שנחנכו מעשי"ם לאל
 השמים נלו שערי"ו היינו לא פנו ח"כך לצח ציות רק
 להחריצו שערים המקודשים והגה שערי"ו ק"י אכל שערי"ו
 חכיז דהנה התכנת הוא נשחטש עיקר משחנתם על השער
 המיוחד זה השער ל"י היינו בהמ"ק שעיקר מנתמם פי' להסרינו
 ועל ירושלים ידו גורל עיין נעדרש שכל אחד נקח לעצמו
 לד אחד גורל להסרינו גם אחת כאשר מהם אשר לרכב
 נד טי"סם הבס שנעקת לפנים שלא להסרינו כמבאר ציוסי"ו.
 גם אחת זאת כוונתך אני ידעתי את זודק ואת רוע לבבך
 הכל כמנהג השופט טלפיו לרואי שאני סודר פי"כ חכמך
 נושה

דמהה חמלה שחמדו חז"ל אם יאמר לך אדם אין חכמה
 בלדום אל תלען הנה ייחשו החכמה מחכמה החיטונית רק
 ללדום תדע שחכמת כל האומות הם מלדום שהם מקבלים
 החכמה מלדום ולדוי"ם כדמיון משפיע להם החכמות ותדע
 כללות כל האומות נקראת הי"ר כי הי"ר צניי אדום צנל יון
 מדי ולהיות כל חכמתם להרע נשפע מנחי' אדוי"ם (כי אדוי"ם
 הוא צנתי' כתר ד"סא עיין צליקוטי תורה נפסוק אל חמגרו
 גם וכי' והוא הראש) ולהיות המשפיע נקדושה הוא מדת
 השלי"ם והנה זה לעומת זה צניית ההשפעה ללדום הוא
 השוגא שלי"ם נקרא עשוי' צני"י שלי"ם ואיך האומות הנשפע
 חכמתם מלדוי"ם נקי' הי"ר עשוי' וחכמת' נקרי' רק תבונה
 כי היא מושכל שני כי בלדום החכמה היא מושכל ראשו
 וכשאר האומות המקבלים מלדום נקי' תבונה מושכל שני
 ומעתה תנין הלך ציוס ההוא וכי' כניל כאשר יתגלה אור
 החכמה העליונה והאזנת חכמים מאדרי' יתבונה מה"ר עשוי'
 היינו המושכלות והחכמות שנשאר האומות המקבלים מלדום
 כולם יתבטלו ותגלות אור החכמה העליונה צני' (ב) וחתו
 נבדרי וכי' תפול עליהם חמת ורעדה חסי' ענדרת צני' תימין
 צעולם היינו עדת הדרי"ם הארת אור החמד צעולם כי הנה
 אשר לעיל הגי"ח ציו"ם ההוא היינו שיתגלה אור החכמה
 העליונה שהוא החמד העליון כפי' ממילא יאיר צני' הדדום
 צני' החמד צעולם קו יימין והנה עשו נכרתו על חרנך חסיה
 מעדת הנגורה מקבל משמאל סוד יחאק ועי"ו מפיל בנגורתו
 ח"ו על ישראל הנה אשר שכעת ח"ו להיפך לא די שלא
 יתייראו וננרתו אלא שנגוריו יחתו חסילו צנן הארת
 החמד צעולם: עכ"ו עליהם תפול ח"מחה ופחד (כא) למען
 יכרת איש עמר עשו מקפל' דהנה כתנו המקובלים (עיין
 נשערי אורה) כשהדין נשפע על ח"וה איש תמדת הנגורה
 אזי כשח"ר עדת החמד יש תקוה להלה פורתא משח"כ
 כשחכמ"י הוא לדין פתחלמו גם מעדת החמד אין כלן מי
 טליל ואודיעך צי"אור יוחר דלפעמים עדת החמד ח"ו
 נהסכמה לעשות ד' רק שצ"י העוונות הרצים יש התנגדות.
 נדמת הדין אזי חפ"כ כיון שאין הדין נהסכמת החמד יש
 הלה פורתא משח"כ כשהדת החמד הוא מפקים לדין גון
 נחמלל סתח החוטאים לבגדי' אז המלידין לישראל ח"ע"פ שלא
 נחמלל סתמם כאשר יתחאר אין כן הלה ז"ש וחתו נבדרי
 תימין חסילו ע"י חתימין דדוס עדת החמד ז"היה צהסכמה
 לסתק ח"ה יי"י למען יכרת איש מהר עשו מקפיל מנתמ
 הסר: רב שיהי' נהם יעלו כולם יחד ויכרתו עדי ח"וה שאין
 כלן מעלי': (כ) משעם וכי' אמר למה תפא כוחת הלא
 השי' דרכו להסיצו ומרתם על צריותיו והאיך תהי' כלה

דמהה חמלה שחמדו חז"ל אם יאמר לך אדם אין חכמה
 בלדום אל תלען הנה ייחשו החכמה מחכמה החיטונית רק
 ללדום תדע שחכמת כל האומות הם מלדום שהם מקבלים
 החכמה מלדום ולדוי"ם כדמיון משפיע להם החכמות ותדע
 כללות כל האומות נקראת הי"ר כי הי"ר צניי אדום צנל יון
 מדי ולהיות כל חכמתם להרע נשפע מנחי' אדוי"ם (כי אדוי"ם
 הוא צנתי' כתר ד"סא עיין צליקוטי תורה נפסוק אל חמגרו
 גם וכי' והוא הראש) ולהיות המשפיע נקדושה הוא מדת
 השלי"ם והנה זה לעומת זה צניית ההשפעה ללדום הוא
 השוגא שלי"ם נקרא עשוי' צני"י שלי"ם ואיך האומות הנשפע
 חכמתם מלדוי"ם נקי' הי"ר עשוי' וחכמת' נקרי' רק תבונה
 כי היא מושכל שני כי בלדום החכמה היא מושכל ראשו
 וכשאר האומות המקבלים מלדום נקי' תבונה מושכל שני
 ומעתה תנין הלך ציוס ההוא וכי' כניל כאשר יתגלה אור
 החכמה העליונה והאזנת חכמים מאדרי' יתבונה מה"ר עשוי'
 היינו המושכלות והחכמות שנשאר האומות המקבלים מלדום
 כולם יתבטלו ותגלות אור החכמה העליונה צני' (ב) וחתו
 נבדרי וכי' תפול עליהם חמת ורעדה חסי' ענדרת צני' תימין
 צעולם היינו עדת הדרי"ם הארת אור החמד צעולם כי הנה
 אשר לעיל הגי"ח ציו"ם ההוא היינו שיתגלה אור החכמה
 העליונה שהוא החמד העליון כפי' ממילא יאיר צני' הדדום
 צני' החמד צעולם קו יימין והנה עשו נכרתו על חרנך חסיה
 מעדת הנגורה מקבל משמאל סוד יחאק ועי"ו מפיל בנגורתו
 ח"ו על ישראל הנה אשר שכעת ח"ו להיפך לא די שלא
 יתייראו וננרתו אלא שנגוריו יחתו חסילו צנן הארת
 החמד צעולם: עכ"ו עליהם תפול ח"מחה ופחד (כא) למען
 יכרת איש עמר עשו מקפל' דהנה כתנו המקובלים (עיין
 נשערי אורה) כשהדין נשפע על ח"וה איש תמדת הנגורה
 אזי כשח"ר עדת החמד יש תקוה להלה פורתא משח"כ
 כשחכמ"י הוא לדין פתחלמו גם מעדת החמד אין כלן מי
 טליל ואודיעך צי"אור יוחר דלפעמים עדת החמד ח"ו
 נהסכמה לעשות ד' רק שצ"י העוונות הרצים יש התנגדות.
 נדמת הדין אזי חפ"כ כיון שאין הדין נהסכמת החמד יש
 הלה פורתא משח"כ כשהדת החמד הוא מפקים לדין גון
 נחמלל סתח החוטאים לבגדי' אז המלידין לישראל ח"ע"פ שלא
 נחמלל סתמם כאשר יתחאר אין כן הלה ז"ש וחתו נבדרי
 תימין חסילו ע"י חתימין דדוס עדת החמד ז"היה צהסכמה
 לסתק ח"ה יי"י למען יכרת איש מהר עשו מקפיל מנתמ
 הסר: רב שיהי' נהם יעלו כולם יחד ויכרתו עדי ח"וה שאין
 כלן מעלי': (כ) משעם וכי' אמר למה תפא כוחת הלא
 השי' דרכו להסיצו ומרתם על צריותיו והאיך תהי' כלה

(לו) והי' בית יעקב וכו' הנה יעקב הי' בן פיד שנים ולא ראה סיפת קרי ימימי הנה לא שלטה בו אש תנוורת האחר. אבל לא בא מעמי לידו והנה יוסף בא מעמי כידו וישחו זרועי ידיו וכינולו הגה דעיק הזה יהי' בית יעקב אש

שחיינו וכהפכי לשכות ויחייח שצנרו שם עיז ופדיח שלל יזכרי ולא יפקדי צור קריב שיירשם ירושת עולם והרשעונו לא תזכרנו (מא) ונתימן אח הגלעד הנה חלק בנימין הוא החשוב שכל איי כי שם נבנה צהריק וגם בנימין טולד נחיי ונלע דחלקו נקדושי' ארס

כמו האם שדולק בפנימיות ולינו יולל לחן וזכרת יוסף יהי' ביתו דומי לנהני שדולק לחן למחוק ונית עשו לחיו כנר נפחנס באם מחוזתו בניאוף ולימי כנר הוליש כל כמו ונשאר ינש קקש אשר צהרישו אש כרנע יתנבל והנה תראה נייעקב ויוסף אחר אש להנה ולא אחר נלמדי לאם ללהנה ונעשו אחר נלמדי לקים להורות דלא יהי' קקש מעט אשר יסדק ועכ"פ

יח (לו) והי' בית יעקב אש ובית יוסף רהבה ובית עשו לקש (לז) ודלקו בהם ואבליז ורא יהי' שריד לבית עשו כי יי ריב' יח (לח) וירשו הנגב את הר עשו (לט) והשפלה את מלשחמים. (ס) יירשו את שדה אפיים ואת שדה שוסרון (מא) ובנימין את הגלעד כ (מב) תרת החיל הזה לכני ישראל (מג) אשר ננענס עד צירפת תגלת ירושלים אשר בספרד (מד) ירשו את ערי הנגב (מה) ועלו מושביים בה ציון (מו) לשמוש את הר עשו: (מז) והיתה ליימי המלוכה

הפחות שנחיי כי הוא נצנר הירדן ולא תקדשה רק לשפתה הנה הנשיח שחיי נשוח ירושת בנימין נקדושה עם קדושת גלעדי כי יתקדש למחוד כל חלקו איי לירושח עולם ירושה שאין לה הפסק. (מז) ונלה החיל הזה וכו' הנה עזדיה הי' המתנבא קודם גלות שפת השנטיים הנה אחר הגלות האי הזה (הסל) המתחל היינו גלות עשרת

ישאר דבר מה מענו דהיינו האשר אבל בית עשו יהי' דומה לקש רק נענין שריפתו אשר חיפק נהריחו אש יסדק ויתנבל אבל עכ"פ אינו דומה לקש מעט כי משריפת הקש נשאר דבר מה מעט אשר ומהם לא ישאר שום דבר ודלקו ודלקו נהם ואכלום וכו'. סיים כי יי דינר דקילל דומיע של חורה חמירא מעשה (ד"ס) אבל במקום שנאמר נבנוחה כי יי דינר דינו כמעט מדיח והנה השיי אנדיל כח מלות חזרות עשו. עד שמתחננו למיע דלורייתא: (לח) וירשו הנגבו וכו' נחאי נפסוק כי ייץ ושמאל תפדוי' כי ימינן דקדושה אחא ישמעאל עם ייץ שרי' ושמאל עשו עם ליה שרים חיים וירשו (ישראל אח) הנגב (הידוע היינו ישמעאל) אח (עם) הר עשו. וקרא לישמעאל נגב ולא קראו נשמו כי עיקר הננוחה הזו על עשו נאמר ולא נקרא הגלות ע"ש ישמעאל רק ע"ש עשו (לט) והשפלה את פלשתיים יס להם שורם גדול כי פלשתיים בניעסריח חמים בניעסריח עשרה פעמים חלקים הוא כל שיפור קומת הדין ע"כ הולדן ילשיק אנסי' נגורות קדושות להתננר עליהם והנה קאי על חיי' וירשו דרישאל ויהי' וירשו את האומה השפליה אשר כמה מועט עם פלשתיים אשר כחם רב והיו כאלו יאמר שירשו עקסן ועד גדול (מ) וירשו את שדה אפרים וכו' בני אפרים הלכו ממלכים קודם הקן והנרנס הפלשתיים נשדה והנה ירשו ישראל את השדה הזאת וינקמו נקמתם מהם וירצה עוד וירשי' את שדה אפרים ואת שדה שמרון עיר המלוכה של ירנעם בן ננס: ועיר המלוכי של אחאז

השנטיים (מז) אשר כנענים וכו' אשר נחערנו נכנענים מרוב ציחיים וימיים ולא אחר אשר נכנענים דהוי מעמע שהם נחך עם הכנענים ואחר אשר כנעניים כמעט הם חשונים לכנענים כי אין היכר בנייהם צפוהיר עד לרפית שהלכו עתקום למקום עד שנאלו לנרפת ושם הרנה מהם כמעט נחערנו נגירושים וסלבוילים ועד היום י' גריפת הרנה חנוקים השומרים הות ננענה ונלות ירושלים אשר בספרד ספרד היא אושפניול ועד היום שם הרנה חנוקים והנניח אחר צדוהיק שגלות הרפת הוא מיי השנטיים ונלות ספרד הוא מנני יוראל שנירוטיני' וחו פיסד הפייטן צריה שופר לרפת וספרד ילריח להתקדש עיי' השופר אשר יתקצ צ"ב יתקדשו החנוקים שנלרפת וספרד (הד) ירשו את ערי וכו' המדינות הללו הם לנד הנגב והנה החנוקים כאשר יתקדשו ירשו את ערי הנגב נהיכרנס ואפשר להיות על שלא תסרו את פלגם על קדושת השם לא יהי' להם חלק נקדושי' הארץ רק יירשו את ערי הנגב והם נחגי' (ייה) ועלו מושביים וכו' מקובל צידינו מושיעיי' הם הנני משה אשר סגורים מענר לנהר סמנביון הן המה יעזו צהר ליון (נו) לשטוט וכו' הנה עשו הוא העיקר מלכות הדשעה ונתינת הר ככללו כל הארצב ילכויות יון נצנ מד' ארום נני' הירוטולס ככללים נעשיו וכאשר תנבל מלכות הרשעה (מז) והיתה ליימי המלוכה ימודא שליט ולא יהי' פירוד צין החלק והמלכי והנניס נני מלכים יהיו סמוכים פל שלחן חניהם לשולמי עד לחן

נשלם חלק אחד והוא נדפס רק לדוגמא והשיי יזכנו להוליש לאור את כל החיצור על תנך אשר חייב' הכל ע"פ פירסי' מורחטו הקדוש' כנוד מן דלועיר הרב הנאון הגדול הספיד הקדוש המפורסם נישרל מוהירי צבי אייסיך שפירא זללתייה זייע ועכ"פ ולאית קסרתו הסקטו לנרף אל הקודש הנהגות קדושות אשר עשה למצריים הפקשניים יחיר שחכי ללכת נסס דרך הקודש פניעה הכיד העניחי' לנהר'ס הקי' שמוס' שפירא בן הרב הקדוש המחנר זללתייה פנחס מיקוק רינאביץ